

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Ion Guzun,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de inculpatul Postolachi Valeriu, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Drochia din 23 decembrie 2015 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 martie 2016, în cauza penală în privința lui

Postolachi Valeriu Victor,

*născut la 26 septembrie 1972, originar din r-ul Rîșcani,
domiciliat în s. Hăsnășenii Noi, r-nul Drochia,*

***Datele referitoare la termenul de examinare a
cauzei:***

*1. de la 03 noiembrie 2015 - pînă la 23 decembrie 2015;
(instanța de fond);*

*2. de la 17 februarie 2016 - pînă la 23 martie 2016;
(instanța de apel);*

*3. de la 26 mai 2016 - pînă la 24 august 2016; (instanța
de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 23 decembrie 2015, Postolachi Valeriu a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

2. Instanța de fond a constatat că, Postolachi Valeriu la 18 august 2015, aproximativ la orele 08⁰⁰ aflîndu-se la domiciliul său din s. Hăsnășenii Noi, r-nul Drochia, a inițiat un conflict cu soția sa Postolachi Lilia, pe care a înjurat-o și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în regiunea feței, după care cu mîinile a strîns-o de gît. În vederea apărării mamei în conflict a intervenit fiica minoră Postolachi Diana a.n.1998, pe care Postolachi Valeriu l-a fel a lovit-o cu pumnul în regiunea feței, a apucat-o de gît și a îmbrîncit-o. În urma violenței aplicate de Postolachi

Valeriu lui Postolachi Lilia și Postolachi Diana, le-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri cu stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, argumentînd că la numirea pedepsei instanța de fond nu a luat în considerație circumstanțele atenuante stabilite în speță și neîntemeiat i-a numit cea mai aspră pedeapsă prevăzută de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 martie 2016, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat și menținută, sentința contestată.

În argumentarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că inculpatului i-a fost stabilită o pedeapsă echitabilă, în limitele legii, ținîndu-se cont de circumstanțele cauzei, de persoana acestuia, de scopul pedepsei penale și criteriile generale de individualizare ale acesteia prevăzute la art. 61, 75 Cod penal.

Totodată, Colegiul penal a respins solicitarea apelantului privind aplicarea în privința sa a unei pedepse mai blînde, argumentînd că instanța de fond la stabilirea categoriei de pedeapsă a ținut cont de gravitatea faptei săvîrșite, precum și de scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 Cod penal.

5. Împotriva hotărîrilor judecătorești a declarat recurs ordinar inculpatul, care fără a invoca nici un temei de drept prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri, cu stabilirea unei pedepse mai blînde sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității argumentînd, că învinuirea adusă este greșită, iar faptele expuse în actul respectiv și în plîngerile inițiale, nu s-au dovedit prin nici o probă directă, doar prin declarațiile părților vătămate, or acestea au refuzat să fie examinate de medicul legist pentru a fi întocmit un raport de expertiză medico-legală, nefiind probat faptul că dînsul le-ar fi cauzat careva vătămări corporale.

Atît instanța de fond cît și Curtea de Apel incorect au individualizat pedeapsa stabilită și nu au luat în considerație circumstanțele atenuante prezente în speță și anume: recunoașterea vinei, săvîrșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, la locul de trai se caracterizează pozitiv.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele

considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Potrivit textului recursului, recurentul nu invocă nici un temei de drept prevăzut de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă din conținutul acestuia rezultă temeiurile prevăzute la pct.8), 10), care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Astfel, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Colegiul penal reține că, atât instanța de fond cât și cea de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art.100 alin.(4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă, potrivit art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția lui Postolachi V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201¹ alin.(2) lit. a) Cod penal, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia fiind justă.

Concluziile instanțelor de fond sînt juste și se întemeiază pe cumulul de probe administrate, cum sunt declarațiile părților vătămate Postolachi Lilia și

Postolachi Diana, date în cadrul urmăririi penale și susținute în ședințele instanțelor de fond și apel din care rezultă clar, că inculpatul în urma unei certii i-a aplicat soției și fiicei sale lovituri în regiunea fețelor (f.d.108-109). Cele declarate de părțile vătămate au fost confirmate și de martorul Procopis Doina, potrivit căroră aceasta a aflat de la Postolachi L. despre faptul că inculpatul a bătut-o, iar când a intervenit fiica mai mare i-a aplicat lovituri și acesteia (f.d.107); rapoartele de expertiză medico-legale nr. 146„D” și „147 D” din 28 septembrie 2015 potrivit căroră la părțile vătămate au fost depistate vătămări corporale neînsemnate produse în timpul și circumstanțele indicate (f.d.45, 53).

Acestea fiind menționate, Colegiul respinge ca neîntemeiate alegațiile recurentului precum că, învinuirea adusă este greșită, iar faptele expuse în plîngerile părților vătămate și în rechizitoriu nu s-au dovedit prin nici o probă.

În continuare instanța de recurs relevă, că recurentul critică hotărârile judecătorești și în partea stabilirii pedepsei, invocînd că instanțele incorect au dispus aplicarea celei mai aspre pedepse, de vreme ce sancțiunea normei în cauză prevede și alte pedepse alternative, deoarece dînsul pentru prima dată a fost atras la răspundere penală, a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, la locul de trai se caracterizează pozitiv.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au aplicat alte pedepse alternative, Colegiul penal le consideră neîntemeiate, or potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvîrșit infracțiuni, cauzînd anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, avînd drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnatului, cît și a altor persoane.

Totodată, conform art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpatului, atît

prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art.61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art.75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acestuia, și corect au conchis că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare, însă, ținând cont de toate circumstanțele atenuante, inclusiv de cele enumerate de recurent în recurs, de persoana inculpatului, just a dispus suspendarea executării acesteia, întemeiat considerînd că astfel va fi atins scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

Instanța de recurs remarcă că, sancțiunea art. 201¹ alin.(2) lit. a) Cod penal, prevede pedeapsa cu „muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore sau închisoare de pînă la 5 ani”, or lui Postolachi V. i-a fost numită pedeapsa închisorii pe un termen de 3 ani, cu dispunerea suspendării condiționate a executării acesteia pe un termen de probă de 2 ani.

Avînd în vedere cumulul de împrejurări, Colegiul penal conchide că, pedeapsa aplicată inculpatului de către instanța de fond și menținută de către cea de apel, este echitabilă și în limitele prevăzută de lege, în așa fel încît acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvîșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai blînde, poate încuraja pe viitor săvîșirea altor infracțiuni, astfel, decizia atacată se consideră legală și întemeiată.

Totodată, Colegiul penal atestă că, circumstanțele la care a făcut referire recurentul în cererea de recurs (recunoașterea parțială a vinovăției, săvîșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, la locul de trai se caracterizează pozitiv), au fost reținute de instanța de fond și apel ca atenuante, ce au permis suspendarea executării pedepsei stabilite în conformitate cu prevederile art. 90 Cod penal.

Argumentul invocat de recurent că instanța de fond incorect a individualizat pedeapsa, aceasta fiind prea aspră, este irelevant și urmează a fi respins, or la stabilirea pedepsei instanța, ținînd cont de cerințele art. 75 alin. (2) Cod penal, și-a argumentat soluția adoptată, invocînd motive concrete din care considerent a ajuns la concluzia că o pedeapsa mai blîndă din numărul celor alternative prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia l-a condamnat pe Postolachi V. nu-și va atinge scopul.

Reieșind din circumstanțele stabilite, Colegiul penal consideră concluziile

instanțelor de fond în partea individualizării pedepsei corecte, iar argumentele recurentului în acest sens, neîntemeiate, deoarece în speță pedeapsa stabilită inculpatului a fost individualizată conform prevederilor legale.

Concomitent, Colegiul remarcă că recursul repetă textul apelului declarat de inculpat și argumentele expuse în recurs au fost anterior invocate în apel, iar instanța de apel pe deplin le-a examinat, și, apreciind toate probele în ansamblu, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

În circumstanțele stabilite, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Postolachi Valeriu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 23 martie 2016, în cauza penală în privința lui *Postolachi Valeriu Victor*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecătorii

Constantin Alerguș

Ion Guzun